

Der er selvfølgelig nogle, der synes, at de aftaler og udmøntningerne af dem, som vi ser i disse dage, er alle tiders. Det er de radikale ministre, som nu skal til at have særlig gode og mere fyldige og voluminøse og gavmilde pensionsordninger og lønordninger m.v. Det er sikkert også de pampere i boligbevægelsen, som kan se frem til endnu et år, hvor de kan skovle penge ind fra statskassen og sidde og såkaldt forvalte de forskellige boligorganisationer. Det er de mange miljøfolk, som nu kan se frem til ansættelse med tårnhøje gager rundt omkring i den offentlige sektor, så de rigtig kan komme ud og drive hetz og chikane imod de private virksomheder. De synes sikkert også, det er en dejlig finanslovaftale.

Og ikke mindst synes mange af SF's kernevælgere sikkert, at det er en dejlig aftale, for nu kan de ikke alene få ansættelse, men de kan også få flere kolleger rundt omkring, og de kan sikkert også få et større skrivebord og en højere anciennitet, alt sammen noget, som selvfølgelig pynter, når de skal tage stilling til, om de vil stemme på SF.

Meningensmålingerne lader jo ikke vente på sig. SF har fået bonus for den aftale, de har indgået, så at SF har indgået aftalen, kan vi bestemt godt forstå, men at regeringen vil være den, der leverer både mandater og penge til, at SF går frem, forstår vi simpelt hen ikke.

Kigger vi på en af de alvorligste ting, nemlig gælden, kan vi konstatere også på baggrund af de rapporter, vi senest har fået fra Finansministeriet, at for 1996-97 vil gælden stige nok en gang, vel at mærke selv om man går ind og anvender nogle engangsindtægter til at forbedre driftsbudgettet.

Det er så uansvarligt, som det overhovedet kan være. De engangsindtægter, man finder – og der kan være gode argumenter for nogle af dem, f.eks. når man går ud og sælger nogle ejendomme, noget jord osv., mens der er knap så gode argumenter for at gå på rovdrift i Den Sociale Pensionsfond – bruger man på driftsbudgettet, og jeg kan ikke lade være med at tænke på, at hvis det var et oppositionsparti, som stillede den slags forslag, ville man blive mødt af berettigede fnys og hånlige bemærkninger fra finansministeren om, at det er komplet uansvarligt, og lige så uansvarligt er det, og lige så meget fnys bør der følge med, når det er finansministeren, der bruger disse engangsindtægter.

Så er der statens samlede saldo, det, der blandt teknikerne kaldes for DAU-saldoen. Det ser jo pænt ud. Man har ved hjælp af engangsindtægter fået underskuddet til at blive mindre, og man praler nu med, at på hele det offentlige budget ser det rigtig flot ud.

De, der skulle være interesseret i at nærlæse tingene, vil hurtigt blive slemt overraskede og skuffede. Det er nemlig sådan, at den offentlige saldo bl.a. består af kommunernes overskud, der ligger stabilt på mellem 2,5 og 3 mia. kr. om året.

Så er der fondene: ATP, Lønmodtagernes Dyrtidsfond osv. Dem indregner man minsandten i statens saldo, selv om det ikke er midler, som staten på nogen måde kan anvende. Både hvad angår ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond er der forpligtelser til at bruge pengene til særlige formål. Det lader man sig ikke imponere af. Man går ind og godskriver 11,4 mia. kr., så kommer staten tøffende med sit underskud på 11,9 mia. kr., og hokuspokus er der et overskud på 2 mia. kr. på den offentlige saldo.

Det lader vi os ikke imponere af i Fremskridtspartiet. Vi er mere interesseret i at få så stort og solidt og markant et overskud på statens budget, at man bliver i stand til at afdrage på den alt for store statsgæld.

Fremskridtspartiet har igen i år stillet en lang række ændringsforslag. Det er blevet til 103 ændringsforslag i år, og det er såmænd ikke, fordi vi mangler mod og vilje til at stille lige så mange ændringsforslag, som vi har gjort tidligere år, men det er udelukkende, fordi vi mener, at det vigtigste er, at Folketinget kommer til at tage stilling til og få kendskab til nogle hovedforslag.

Der er et hovedforslag om, at vores politi skal have stillet flere ressourcer til rådighed til bekæmpelse af den utryghed, som mange folk oplever, når de hver eneste dag i aviserne kan læse om skyderier, vold og overfald, narkohandel og alle den slags ting, som er blevet en alt for stor del af vores hverdag. Politiet skal have flere ressourcer, så de er i stand til at bekæmpe denne kriminalitet, og domstolene skal have flere ressourcer, så man hurtigt kan få afsagt domme over de mange kriminelle.

Der er hele spørgsmålet om de ældre, og her er det også Fremskridtspartiets opfattelse, at der bør gøres en forøget indsats, så de ældre kan få det bedre. Der er alt for mange ældre, der stadig væk er uden tilstrækkelig hjemmehjælp m.v., og når kommunerne efter sigende ikke har de for-